

„Tot ce creează tace. Natura-și deschide florile ei în cea mai adâncă tăcere. Numai distrugerea vrea gălăgie.”

- Al. Vlahuță

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul IX

Numărul 448

29 ian. - 4 febr. 2020

Cu „vela” în... pupă, „Înainte, marș!”

Cezar Adonis
Mihalache

N-a umflat el „vela” la prezidențiale, dar de suflat tot s-a găsit cineva să-i sufle în pupă! Ba, atât de abitur că pare a-i fi deschis noi căi de navigație (infrațional intelectuală), ținându-l la aceeași timonă a deservirilor făcute de unele servicii de prin unele părți ale statului ăla paralel.

Căci, în lumea noastră politică, doar minciuna pare a se prescrie mai repede ca furtul în sine, ca devalizările, ca deturnările! Se șterge rapid din „cazierul” public, cu de-a sila peste gustul electoral acru lăsat opiniei publice, prin simpla metodă a impunerii dincolo de saturație. Pentru că, vorba aceea, o să latre iar câțiva de prin presă, și unele asociații, dar apoi, sub pătura de ipocrizie și fari-seism, lucrurile se vor stinge repede.

Este boala societății noastre... Ne facem că nu mai vedem mizeria umană din „pielea” unui personaj cu aroganțe publice, cu aere de vedetism în isterie continuă, și închidem ochii. Căci, nu-i așa?!, dacă și după atâtea dovezi ale unui caracter infect, infam, morbid chiar, dacă și după deșesălarea pânzei de minciună din biografia, neromanțată, cel mult securizată de vreun „serviciu” (rest de serviciu, departament de fost serviciu, servind scopului unui lobby politic țintit), dacă și după ce individul s-a făcut de râs în fața societății, prin jalnicul circ isteric pe felia de pâine ruptă în fața burtierelor televiziunilor... butoi, el tot reușește să vină în fața sistemului, înseamnă că are o susținere ce ar trebui să ne facă să închidem gura... Și

să-l acceptăm în continuare, să ne facem că nu e totuna cu insul ăla ce se rostogolea în retina noastră, cu stampila de vot din miezul unor minciuni sfruntate, scenariii paranoide, asta ca partea de circ către națiunea votantă, dar și cu partea materială, bine „comensurabilă”, trasă ca folos pe marginea unor fraude intelectuale grave.

Și o să supraviețuiască!... A mai

fost unul, care a căzut în propria-i unitate de turnătorie informativă, s-a „defectat” singur, și, după ce s-a spoit prin apele politicii, a fost recuperat, dar nu transformat într-o „conservă”, ținut acolo într-o „adormire”, în așteptarea momentului în care publicul să-i uite escapada informativă autodeconspirativă, ci împins în față. Pentru că prin astfel de personaj, părți de servicii, cele mizer puse în slujba unor clici și clanuri, politico-economice și de cămătărie, se continuă hiba vechilor dosare. S-a schimbat poate doar paradigma „dosarelor”. Nu mai este aceea în care indivizi lipsiți oricum de scrupule, având tare personale, puteau fi ținuti în lesă pentru că întotdeauna exista un personaj central care să-i aibă la mână. Aia a fost partea romanțată a istoriei noastre... Acum, indivizii sunt împinși fățiș în coasta noastră, reîmpinși dacă eșuează ori se deconspiră din aroganță și fudulism.

În plină „reformă” a Internelor, ministrul Vela s-a umflat ca o pânză docilă în fața lui Alexandru Cumpănașu. În fața republicii acelor ziși „cumpănași”, dar nu de „poporeni” pe gen de programe Otv, ci a unei adevărate republici de servicii. Iar un individ ce nu ar fi

trebuit să treacă nici măcar de ghereta paznicilor, nu doar că umbla prin ministerul de Interne ca la el acasă, sigur, cu sensul de casă a altora, la care el doar stă să mute ce e de mutat (!), dar s-a și fălit în instanțane cu ministrul pe care „l-a consiliat”.

Mesajul nu era despre ideea „revoluționară” (un telefon verde!) pe care iar ar fi șoptit-o Al. Cumpănașu ministrului de Interne, care căuta alfabetizarea funcțională a unei reforme, ci despre semnalul către „târgul” cumpănașilor de prin servicii.

După o asemenea „eroare”, ministrul Vela ar fi trebuit să-și strângă „pânzele” și să plece. Nu pentru că ar fi luat notițe din ceea ce i-a spus cetățeanul turmentat în paranoia lui delirantă, ci pentru că a girat cu strângerea lui de mână, ca ministru de Interne, prezența unui individ cercetat de DNA în instituția lui.

Și ar trebui și o reformare și a normelor de funcționare a unei asociații... O prevedere de suspendare, măcar provizorie, al „capo dei capi” (de federații, de coaliții, de asociații), măcar până la decopertarea acuzațiilor de felurite infrațiuni...

Așadar, Cumpănașu nu a murit civic dimpreună cu eșecul lui la prezidențiale... Nu s-a stins de vreo jenă nici după devoalarea sinecurilor care l-au împachetat atât de confortabil. Ba, acest „Jana” de Caracal nici măcar nu s-a transformat, rămânând același model al părții de sistem, de prin statul paralel, de servicii „nedesparelizate” (!), de care nu ne putem atinge.

Pentru că nu „mor” cumpănașii când vor câinii de pază ai democrației, nu?!...

„Luceafărului” Eminescu...

Dorina Cornelia
Aldea

Simt nevoia să îți scriu de foarte mult timp, pentru că, de mic copil, am fost legat de poeziile tale, de la „Somnoroase păsărele” până la „Copii eram noi amândoi”. ...Și chiar ajungând la „Scrisoarea a III-a”. Știu că ai fost și prozator iar basmele tale dainuiesc încă și fac copilăria oricărui copil mai fericită. Ai fost Luceafăr pe bolta creației și, precum steaua cea mai puternică, nu te-ai oprit din strălucit nici astăzi, după aproape 170 de ani.

Ei bine, dragă poetule al neamului meu românesc, te rog cu toate gândurile mele să mă ierți că îndrăznesc abia acum, la maturitate, în acest miez de ianuarie, să-ți scriu smerită, această scrisoare.

Vreau să-ți spun că, de când ai plecat pe acel pământ rătăcitor și rece, pe-aici, pe la noi, lucrurile nu prea s-au schimbat. Cum vreme trece, vreme vine, azi fața lumii e schimbată și nu distingem răul de bine, noroiul de apa cea curată, patrioții de infractori, hoții de oameni cinstiți. Am pierdut calea cea dreaptă și cinstită iar ca popor ne-am pierdut reperele. Cei bogați adună, strâng milioane în pungă, iar mulți săraci, în disperare s-au dus să-și caute norocul prin alte țări, lăsând acasă milioane de inimi pline de dor. «Cum nu vii tu, Tepeș doamne, că punând mâna pe ei,/ Să-i împărți în două cete : în smintiți și în mișei/ Și în două temniti large cu de-a silă să-i aduni/ Să dai foc la pușcărie și la casă de nebuni... pe toți cei ce ce-și bat joc cu bună credință, de această țară, de acest popor.

Domnule Eminescu, din «Scrisorile» lăsate de tine am învățat istorie. Am învățat, am admirat și omagiem eroii ce au luptat pentru România, pentru România Mare. Nu vreau să-ți tulbur somnul tău de veci, dar mai am câteva gânduri triste pe care aș dori să le ascuți. Sunt lucruri care ne întristează, pe noi, pe toți românii.

Astăzi codrul, deseori cântat de tine, doar de securi a avut parte. De treci codri de aramă, acum nu mai auzi mândra glăsuire a pădurii de argint, ci auzi mândra glăsuire a drujbelor. E tăiat pe coline și pe munți. E lemn acuma dus departe, iar teiului, ce-și ninge floarea cu gingășie, pe potecă, cei tineri nu-i mai aud chemarea... Nici lacul codrilor albaștri, încărcat cu flori de nufăr, nu mai tresaltă în unduire ca altădată, că-i transformat în

baltă, ce este invadată de guoiaie. Iar... Limba noastră cea română, care este una dintre cele mai melodioase limbi vorbite în lume, este tot mai schilodită, mai ales în ultimele decenii. Am respect pentru toate limbile pământului, dar trebuie să ne-o păstrăm și pe-a noastră, pentru că limba este ultima redută de apărare a unei națiuni. „Limba este însăși floarea sufletului etnic al românimii”, cum bine spuneai.

Tu ești poetul simțirii românești, poetul trăirii, poetul iubirii, poetul naturii dar și poetul muzicii ce ne-ai umplut viața cu bucuria de a asculta melodii, pe versurile tale, de o inegalabilă frumusețe, ce au încântat generații întregi de români. «Când amintirile-n trecut încearcă să mă cheme» retrăiesc și acum acele vremuri și mă entuziasmează frumusețea parcă ireală a versurilor fiecărei melodii. Și chiar «De-or trece anii cum trecură/ Și niciodată n-or să vină iară... e ca aminte să-mi aduc/ De ține-întotdeauna» -Luceafărul poeziei românești!

Dacă nu și-ar fi dedicat întregă-i ființă poeziei și prozei, Mihai Eminescu ar fi rămas în istoria muzicii românești un mare și impunător creator muzical, precum și un interpret al artei sunetelor de un înalt și frumos profesionalism. „Regret amar că nu am învățat muzică – scria el poetei Veronica Micle -, căci din copilărie mama, care avea un glas fermecător, întrecându-se cu tata, care cânta la flaut, descoperise în mine și o ureche remarcabilă de muzician”. Într-adevăr, Eminescu cânta frumos cântece populare – scrie un cercetător, avea glas dulce de-ți dădeai cămașa să-l ascuți. Mai ales îi plăcea să cânte «Frunzuleană verde baraboi Durduleană, hăi!». Și chiar înainte de moarte, plimbându-se pe aleile spitalului, își învața frizerul, cântecul „Deșteaptă-te române!”

În încheiere, cu regret îți spun că România este încă țară promisiunilor goale și a viselor întrerupe. Deocamdată nu există nici o șansă, simplă sau imediată ca România să devină ceea ce ți-ai dorit tu, dragă Eminescule, și ceea ce ne dorim cu toții: „Viața în vecie, gloriei, bucurie,/ Arme cu tărie, suflet românesc,/ Vis de vitejie, fală și mândrie,/ Dulce Românie, asta ți-o doresc!”...

Dumnezeu să te aibă în paza Sa, domnule Eminescu, pentru că mult ai iubit România și poporul, iar acum ne lipsești nemărginit. Veșnicie liniștită...

Rând pe rând, ziarele dispar...

Ovidiu M.
Curea

Cu multă surprindere îmi atrăgea atenția un cunoscut asupra faptului că a mai dispărut un ziar din peisajul presei scrise din România, dispariție ce pare a se înscrie în criza jurnalistică (altă criză!) de la noi din ultimii ani. Păi, de ce atâta surprindere? Nu sunt ani buni de când, conștient sau nu, puzderie de ziaristi lucrează cu sârg la această

plantat parafină în sâni și în buze. Vă aduceți aminte câte ziare erau pe piață imediat după '90? Că oamenii stăteau la coadă dimineața la chioșcurile de ziare și cumpărau câte două, trei sau chiar mai multe publicații o dată?

Între timp, însă, lumea a început să se sature de senzaționalismul gol și nătâng pe care ziarele îl susțineau și aruncau pe piața în stânga și în dreapta. Lumea începuse să se sature inclusiv de spectacolele

presă, bătașul zilei. Era, totuși, vremea când ziarele începuseră să ia viteză pe tobogan, când păpușarii o mai foloseau, dar nu mai puneau același preț pe ea.

Să ne întoarcem, însă, la starea de acum a ziarelor. Acum, când mulți nu numai că nu mai dau banii pe ea, dar n-o mai citesc nici dacă le-o da gratis în metrou. Păi, în ce fel mai informează ziarele de azi? Ele și-au părăsit total rolul definitoriu de informare pură și obiectivă. S-

mai mult minciuna de care începuse să fie conștient și pe care o detecta tot mai des și cu tot mai multă ușurință. Ce material inepuizabil și de interes ar fi fost pentru ziare devoalarea minciunilor din societate, din politica internă, din politica externă!

Nu a băgat de seamă ziaristul nici ce îl plictisea pe cititor, că nu mai voia să audă mereu amenințările de incendii, de cutremure, de crime, violuri, accidente, uragane, crize de

mai puține. Ar fi vrut și ceva frumos, sensibil, delicat. Dacă tot este să fie mințit cititorul, atunci să fie mințit frumos cu ceea ce vrea el să audă, atâta timp cât vrea ca să audă, căci plictisul și nemulțumirea sunt variabile permanente ale omului și ale societății în general.

Cititorul a dorit din totdeauna să găsească în ziarist un sprijin, un prieten care să îi înțeleagă preocupările, temerile și să-l răzbune împotriva nedreptăților, să-l liniștească, nu să îl zgâlțâie și să-l agite la nesfârșit. Nu vrea un bau-bau care să-l bruscheze toată ziua și să-l sperie încontinuu cu știri alarmiste, nu vrea un moralizator sau un diriginte de clasă care să-l mustre că nu face asigurare la locuință, că nu votează cum trebuie, că nu-și plătește dările după ce tot el, ziaristul, l-a ironizat că stă la cozi ca să dea banii la stat, că nu-și vaccinează copiii după ce tot el, ziaristul, i-a băgat în cap că vaccinurile pot mai degrabă îmbolnăvi decât vindeca.

Ziaristul s-a îndepărtat de cititor. Și atunci, decepționat de acesta, ne mai găsim acolo unde îl aștepta și căuta, cititorul a plecat să se facă el însuși ziarist. S-a dus pe Facebook unde debitează cam tot ce îi trece prin cap, așa cum îl taie pe el capul, omorând astfel definitiv informația prin relativizarea ei totală.

Și dacă presa nu se adaptează timpului? Dacă ziaristul nu revine alături de cititor? Dacă nu, presa dispare. Mai întâi presa scrisă, care deja este aproape dispărută, apoi presa online și în final presa audiovizuală, lumea restrângându-și interesul tot mai mult spre propria persoană, viața socială și mecanismele ei fiind lăsate doar în seama inițiatilor care vor acționa necontrolați de nimeni și neîncorsetați de nimic. Ceea ce și urmăresc.

Pentru a exista libertatea presei ca a patra putere, trebuie mai întâi să existe presă, iar presa nu poate funcționa decât în bi-nomul ziarist-cititor.

criză? „Bombă cu ceas”, „Document exploziv”, „Senzație”, „Afirmatie șoc”, „Anunț neașteptat”, „Cutremur”, „Dezastru pentru milioane de români”, „Panică”, „Adevărată nucleară” – titluri de articole din ziare în josul cărora se găseau însăși texte care, în mod penibil, nu aveau cu nimic de-a face cu senzaționalul căutat din titluri. Să păcălim cititorul să ne cumpere ziarul, părea să fie singura preocupare a zișilor ziaristi. Numai că lumea, după o vreme, începea să se cam sature de minciuni și de păcăleli. Ziarele scrise au început să dispară pentru că numărul celor care le cumpărau scădea de la o zi la alta.

Lumea se sătura de „dezastru”, de „panică”, de „amenințări”. Da, a fost o vreme, după '90, când, înfometată de noutate și plictisită de normalitatea monotonă și constant triumfală a „cuceririlor revoluționare”, se dădea în vânt după știrile neobișnuite, chiar stupide și caraghioase care anunțau ba că nu-știu-cine avea un sex de 30 de centimetri lungime, ba că nu-știu-care femeie de moravuri îndoelnice numită pretențios vedetă sexi s-a despărțit de iubitul ei pește și și-a im-

suburbane date de politicieni, de pozițiile lor de profundă consternare și nestăpânită revoltă față de acțiunile adversarilor pe care, de fapt, îi întreceau în ilegalități și în nemernicie. Ați observat că lumea nu s-a scandalizat mai deloc pentru faptul că Iohannis a refuzat confruntarea cu celălalt contracandidat la președinție? La urma urmei – și-or fi zis oamenii -, ce să vadă și ce să audă de la aceștia? Atacuri la persoană, jigniri reciproce și minciuni? Ați observat că și stăpânii păpușari de afară nu au obiectat cu nimic față de presupusa lipsă de curaj a candidatului pregătit să câștige?

Vă aduceți aminte că la niște alegeri precedente s-a testat aducerea pe scena politică a unui candidat care să prezinte alegătorilor un discurs civilizat și așezat? Acesta s-a retras repede din cursă. A observat și el și echipa sa că nu venise încă timpul saturării de senzaționalismul scandalurilor, ci că doar începuse. Au înțeles că alegătorii instigați de presă mai voiau încă ceva-ceva știri cu sânge, cu trântă, cu atacuri. Și a câștigat atunci, așa după cum s-a dorit și urmărit de păpușari și de

au făcut parte în scandaluri și în lupte politice. Ziaristi s-au transformat din informatori, în „formatori de opinii”, adică ei nu mai informează cititorii despre evenimentele petrecute, ci le „formează” opinia despre ele, le spun ei ce să creadă despre ele, cum să le interpreteze fără să se mai obosească. Dar, uite, că încet, încet cititorul a băgat de seamă că ziaristul își cam bătea joc de el cu interpretări anapoda sau tendențioase, cu titluri și cu știri mincinoase și n-a mai cumpărat ziarele care, de aceea, au început să dea faliment unul după altul.

Fără să urmărească piața și să observe mutațiile din comportamentul și percepția cititorilor, ziaristi au continuat să persiste cu încăpățănare în ceea ce a constituit succesul lor de acum 20-30 de ani, împinși fiind și de patronii lor finanțatori, îmbibați în partizanate politice și cu orizonturi limitate. Pe ziarist nu l-a interesat cititorul, l-a interesat numai banii acestuia pe care să i-i scoată cât mai repede și mai ușor din buzunarele. Nu s-a oboșit ziaristul să se uite cu atenție la ce a început să-l îl dezguste pe cititor, ce îl plictisește, ce ar dori ca să citească. Nu a băgat de seamă că îl dezgusta cel

tot felul, tăieri de pensii și salarii, impozite, inundații și alunecări de teren, secete, molime și epidemii, războaie și atacuri teroriste. Sigur, erau știri care îi puteau atrage atenția, dar prezentate mereu și mereu în aceeași cheie de amenințare și sperietură, de perspectivă pustiitoare și implacabilă, la un moment dat își pierdeau din interes, începeau să plictisească. „Iar au venităștia cu catastrofa?” Dacă evenimentele ar fi fost prezentate și sub aspectul de cum au fost ele rezolvate sau cum le-au fost diminuate efectele nefaste ori al eforturilor care se fac pentru preîntâmpinarea lor, cu siguranță că interesul din jurul lor ar fi fost păstrat cel puțin la nivel de curiozitate.

Nu l-a interesat pe ziarist nici să înțeleagă ce voia cititorul. După atâția ani de zaveră, de scandal și gălăgie, dorea și el ceva liniște, puțină înțelegere și alinare a necazurilor sale care veneau în avalanșă după certitudinea lui naivă că totul ar fi urmat să fie numai lapte și miere. Dorea ca citirea unui ziar să îi redea încrederea în sine, în cei din jur, în ziua de mâine. Voia să mai audă și despre exemple de omenie, de cinste, dreptate, înțelegere, chiar dacă acestea era tot

Lighioane protejate la nivel european...

Maria Diana Popescu

Ce stabilitate politică, ce securitatea națională? Niște baloane de săpun în mintea politicianilor „toxicologi”! Iohannis își dorește preluarea totală a puterii pentru penele! Vrea majoritate „confortabilă”! Adică, la fel ca o saltea de pat pe care scrie: „nu vă așezați, nu e pentru fraieri”. Ciolacu vrea și el guvern de uniune națională! Nu cumva face concesie adversarilor? Și P.D.L.-ul a avut toată puterea și s-a înecat cu ea de gât! Oamenii lui Iohannis vor strigături și dans, dar din șandramaua guvernului penele iese fum mai ceva ca n Australia! Cine mai știe ce blaturi și țîrguri au loc între odioșii puterii?, că nu degeaba se vorbește de învelirea țăriceanului cu penele puterii. Orban și-a vopsit părul ca să pară june în 2020, dar Iohannis vrea anticipate! Îi face nișel vînt! Ați vrut la putere?, stați la putere incompetenților! Va fi boschetar Orban dacă pierde scaunul de premier? Săracul! Cum va trăi cu 3.000 de lei pe lună! Rareș Bogdan, și el o „broască răioasă” – ca să lucrăm cu materialul clientului -, dacă ajunge premier, e vai de cămașa românului!

Petru Romoșan

Pentru cei care nu sunt încă lămuriți pe deplin, merită să insistăm: societatea românească e una dominată de oligarhie, asemănătoare cu cea din Ucraina și cu cea din Rusia, vecine, iar această societate se căznește să joace tontoroii democrației. Dominanții din România (de la George Soros și multinaționale – Telekom, Orange, Vodafone etc. – la latifundiarul Gigi Becali și toată banda de inculpați și condamnați, Dinu Patriciu fie iertat, Dan Voiculescu, Sorin Ovidiu Vântu, Puiu Popoviciu și destui alții) simt încă nevoia să se acopere cu vălurile democrației. Oligarhii străini și băștinași controlează tot ce merită să fie controlat. Economia, dar și politica, milităria, sănătatea și școala, și sunt apărați până la ultimul fir de păr de servicii secrete supranumerice, de procurori (și, parțial, de judecători), de polițiști corupți, mult prea „întreprinzători” și ei. Trăstirea oligarhiei în comedie democratică ține de obligații europene și americane sau

Clovnul e de o violență devastatoare! Ce spectacol dramatic și ce slugoi jalnic acest Rareș Bogdan! Ori de câte ori are ocazia publică, își pupă în fund, în mod „doct și elegant”, Klovnul-șef. Lingușeala, trădarea și traseismul sînt la români mult mai vechi decît scrierile caragielenne. Așadar, guvernare nu avem. Avem scandalurile lor politice.

Aceeași perdea de fum și la usere! Barna a venit cu un proiect care să elimine pedepsele penale ce incriminează consumul propriu de droguri, crezînd că drogurile vor rezolva problemele acute ale țării. Fie, ei, de la penele sau usere, au nevoie de „iarbă” pentru iluminare! Pe un idiot nimic și nimeni nu-l poate scoate din condiția sa (cu toate că, idiot, la origine, în greacă, înseamnă cel care își vede de treburile sale), iar Barna manifestă frăție cu drogații, homosexualii și cu cei care vor distrugerea familiei tradiționale, preocupat de aplicarea instrucțiunilor murdare, dictate din afară. Nu de necesitățile imperioase ale cetățeanului. Afurisiții ăștia, pe care colegul lor de partid Claudiu Năsui i-a numit „cămășile negre”, vor scădea sub 5% în sondaje! Mai ales cu Barna, în vîrfurile plopului cu mere! Mai ales că, o altă broască răioasă a țîșnit din

tufe direct pe scenă, și sîntem nevoiți să-i ascultăm orăcăitul guran. Și-a propus să sară cît mai sus! Se știe, însă, gargara se diluează numai decît!

La DNA s-au tras perdelele groase, iar Iohannis nu mai amintește o vorbă despre lupta anticorupție, de cînd, făcătoarea de dosare false, celebra decapantă, protectoarea marilor corupți, ne-a părăsit pentru un post călduț în cocina bruxelleză. Drept era ca, după faptele comise, baschetbalista să fie păzită și protejată de gratiile reci de la Rahova sau Jilava! Homocentriștii, obrăznicia și lașitatea au învins! Manipularea este atît de groasă, încît a pătruns pînă la „imbecilii din ultima pătură socială”, cum spunea Hitler. Au învins aceste două oferte catastrofale – președinte și guvern – care ne vor da doar mărunțiș, în timp ce noi, le dăm salarii uriașe din impozitele noastre, înainte, ca la curve, ce sînt! Incompetenți, egoiști, ticăloși, perversi, de trei luni, fac eforturi pentru a „îngropa” mai abitur viitorul țării. La comenzi și interese străine vor lăsa țara în chiloți!

Ăștia nu-s capabili nici să păzească oile! Au același comportament ca al decapantei, care a asasinat viitorul multor oameni de bună credință! Ca să ajungă

la alegeri anticipate, odioșii peneliști și tartorul cel mare s-au zbatut să provoace moțiunea de cenzură! Orban declară că nu demisionează, ci îi determină pe social-democrați să demită guvernul. Ce spuneam eu? Puterea are endorfine care le aduce o stare euforică dependentă, iar sănătatea noastră socială a ajuns să depindă de înșelătoria lor acută! Pesedule se prea poate să-și fi băgat un șarpe în sîn, dar șarpele n-o să stea fără să-i muște! Blatul masiv și jocul de glezne sînt cunoscute și de ei! Deh!, boli contagioase, metehne vechi, și nenorociți de pus în carantină!

În focarul acesta de reală corupție și de timidă revoltă pentru dreptate, adevăr și libertate s-au pripășit manipulatorii și trădătorii marca Iohannis, care au lobotomizat creierul norodului și s-au pus pe experimente! Vor creșterea vîrstei de pensionare! Nemernicii! Știu că românii care au muncit o viață își trăiesc ultimii ani nu în concedii, ci în suferință, lipsuri, boli, spitale și medicamente? Dacă la Ministerul Muncii un cîntăreț a ajuns consilier pe probleme de stat, asta spune tot și e de plîns! Doar să te uiți la ministrea muncii, și chipul ei îți vorbește de la sine! Un as-

pect similar și la „finanțele” țării! Orban a numit un escroc imobiliar în funcția de secretar de stat: Mironel Panțuroiu, implicat în scandalul imobiliar „Terra Residence”, în urma căruia zeci de familii s-au trezit că apartamentele pe care le plătiseră erau ipotecate de dezvoltator în favoarea unor bănci. Păgubiții se judecă și azi la Tribunalul București cu Mironel Panțuroiu. Iată cine va gestiona datoria publică a României! O datorie istorică de aproape 5 miliarde de euro, pe care guvernul Orban a făcut-o în trei luni! Orban nu mai încetinește motoarele, și, potrivit felului în care promite, dacă era pînă acum ministru al transporturilor, erau deja gata autostrăzile pe Lună, pe Marte și liftul spațial către Calea Lactee. N-ar mai fi apărut în calea autostrăzilor, ca specii protejate, lilieci, urșii, cretinii și, mai nou, gîndacul croitor de stejar. De fapt, gășcarii lui Orban sînt lighioane protejate politic din țară și de-afară! Sperăm că, la timpul potrivit, acești nelegiuți vor primi cuvenitele șuturi în fund! Greșeala noastră, că-i lăsăm de capul lor, să ne bage mîinile în buzunare.

Oligarhia din România și Moise Guran

oligarhia din România este interesată să-și ascundă responsabilitățile, uneori criminale, sub ștampila votului universal (oricît de contrafăcut)?

Evident, dacă în realitate avem o oligarhie (cea definită mai întîi acum 2500 de ani de Xenofon în

președintelui? (Ludovic Orban, actual prim-ministru: „Vă recomand să nu urmați stilul de carieră politică al Ralucai Turcan, Mioarei Mantale, Elenei Udrea. Nu trebuie să treceți prin patul nici unui șef dacă vreți să ajungeți în funcții publice importante.”) Sau Raluca Tur-

Sparta), nu avem un președinte, un prim-ministru și un guvern democratici. Iar Parlamentul este unul de paie, tragicomic, penibil, în care voturile PSD-Ciolacu nu mai contează. Este „ciocănitura” Raluca Turcan, viceprim-ministru fără portofoliu, un reprezentant de luat în serios al democrației românești sau doar un fel de Woody Woodpecker în interiorul PNL dar și pentru opinia publică în numele

can este mai degrabă, la fel ca marele europarlamentar Rareș Bogdan, „number one”, doar o vuvuzea, o trompețică a satrapului național al oligarhiei?

Ultima mutare importantă pe eșichier, foarte discutată și îndelung „analizată”, translarea jurnalistului economic Moise Guran în USR (șef de campanie?) merită, într-adevăr, să fie privită cu seriozitate. Moise Guran e un personaj mult mai consistent decît

Rareș Bogdan, Robert Turcescu, Gabriela Firea sau Dan Diaconescu, alte exemple de ziaristi aspirați de politic. Guran poate fi comparat doar cu „sacrificatul” Ilie Șerbănescu, amîndoi comentatori specializați, oameni capabili să înțeleagă marile mecanisme economice, indiferent de parti-pris-urile lor. Cei enumerați mai înainte – Gabriela Firea, Dan Diaconescu, Rareș Bogdan, Robert Turcescu – pot fi mai degrabă comparați cu Adrian Păunescu, Corneliu Vadim Tudor, Alexandru Mironov de la începuturile anilor '90, și ei ziaristi intrați în politică. Moise Guran e un candidat posibil la postul de premier sau, peste cinci ani, chiar pentru Cotroceni.

Lovitura de imagine realizată de USR cu Moise Guran poate fi esențială pentru următoarele două rînduri de alegeri. De unde și suspiciunea că generalul Florian Coldea și o parte a statului subteran ar fi amestecați într-o asemenea operațiune. Va fi „translat” și Cristian Tudor Popescu, colegul de emisiune patetic al lui Moise Guran de pe Europa FM, de aceeași oligarhi și de servitorii lor

militarizați? Nu facem aici decît o modestă propunere. Și poate vor mai fi și alții care să treacă de la ziaristica de propagandă direct în politică. Pentru că, oricum, presa nu prea mai există și nici nu mai interesează multă lume.

A d e v ă r a t a „chestiune” e că între politicienii și ziaristii ultimilor 30 de ani nu prea sunt mari diferențe. Și unii, și alții, mai toți, continuă să fie „arendași” sau „argați” ai marelui capital, ai oligarhilor băștinași dar mai ales străini. Ce este oligarhia azi? Tribalismul din jurul miliardarilor recenți, din interiorul serviciilor speciale și al Ministerului de Interne (actualul ministru a descoperit întregi familii angajate în aceeași instituție) este oligarhic, și nicidecum democratic. Abia ieșiți din comunismul nostru familist, tribal el însuși, nici nu puteam redescoperi pe termen scurt altceva decît, cel mult, idealurile triburilor în capitalism, ale mafiilor, ale interlopilor.

Între pensii și alocații (sau în ce „bobi” ne vor citi viitorul liberalii?!)

Cezar Adonis
Mihalache

Curând, liberalii vor avea ocazia să dea măsură interesului și a zăbaterii lor „pentru țară”... Alegerea între a susține viitorul sau a rămâne în capcana populistă a votului dat pentru „prezent”. Pentru că apele „bugetare” au fost deja împărțite, știm ce nevoi și cheltuieli avem, dar, decizia va fi, în definitiv, cea dată de interesul politic. Iar singurul lucru cert este acela că liberalii vor fi în fața primului lor exercițiu guvernamental. Unul în care ipocrizia, fariseismul și mimetismul vor sta într-un taler, iar de cealaltă parte vor atârna (sau nu!) corectitudinea, altruismul politic, inclusiv în sensul asumării riscului de a nu mai fi votați, și viitorul.

O „balanță” dar și o „oca” (ce ar putea deveni însă o simplă ocară a neputinței) stau față în față într-un exercițiu lăsat „moștenire” de PSD, o încercare a puținței de a guverna (și, mai ales, a cinismului de a alege, tăind obligatoriu de undeva) în

care pensionarii și copiii noștri sunt puși în posturi antagonice.

Iar aici este grotescul politicii, contrapunerea segmentelor sociale, într-un mod cinic, macabru adesea. Pe de o parte, pensionarii... Căci, dacă guvernanții le vor

crește pensiile, PNL va avea un atuu electoral, devenind „noul PSD” al bătrânilor (pe care nu acronimele de partid îi interesează, ci mărirea amărăteii de pensii). De cealaltă parte, părinții, care așteaptă, la rândul lor, creșterea alocațiilor pentru copiii.

Ce vor alege liberalii? Cum vor decide să împartă bugetul? Cu inima sau strict rațional (electoral)? Pare un semn de întrebare, dar, în realitate, nu este... Pentru că, din felul în care au pus deja problema, se vede că liberalii au

pe bugete atât de mare încât să renunțe la ocaua logicii pentru aceleași talere ale prezentului electoral? Nu prea... Pentru că, dacă privim „costurile” pentru cele două „exerciții”, aproape experimente politico-electorale, sumele sunt radical

dublate. Și nu punerea lor în așteptare, într-un exercițiu politic, și nu de management guvernamental.

De fapt, nici nu ar trebui să fie vorba de a alege între pensionari (care nu mai au timp să aștepte) și copiii noștri (de care s-ar putea să nu mai avem noi timp să ne bucurăm în câteva decenii). Nu ar trebui să fie o alegere între a renunța la nevoile pensionarilor și a sprijini viitorul țării. Pentru că, matematic nu este nevoie. Se impune doar un management rațional (nepolitic) al banilor, putând avea și o dublare a alocațiilor, de la început integrală, dar și o creșterea pensiilor, aici, în cel mai rău caz, într-o eșalonare.

Și totuși, acolo unde ar trebui să decidă fără să clipească, liberalii stau încă pe gânduri... Și Doamne ferește de vremurile în care am putea să ne trezim cu o criză peste noi! Când deciziile vor trebui luate pe muchie de cuțit, nu plimbate ca la datul în bobi cu resursele de firimituri de pe masă...

Aceasta este costul agățării PNL de siguranța electorală a aceluiași „prezent”, ce rulează de trei decenii, ori cel al investiției în viitor, prin alegerea plății imediate a alocațiilor diferite: 16 miliarde de lei pentru a asigura creșterea pensiilor, 6,3 miliarde de lei pentru alocații.

Aceasta este costul agățării PNL de siguranța electorală a aceluiași „prezent”, ce rulează de trei decenii, ori cel al investiției în viitor, prin alegerea plății imediate a alocațiilor

Lac (politic) să fie, că broaște (râioase) sunt destule!

George
Petrovai

Ce spunea Klaus Iohannis în campania pentru al doilea cincinal neconvincător la Cotroceni? Că România va cunoaște normalitatea doar atunci când Partidul Social Democrat (PSD) nu numai că n-o să mai fie la guvernare, dar chiar va dispărea de pe eșichierul politic în urma loviturilor aplicate „cu parul” de liberalii orbanieni și de aliații lor conjuncturali (useriștii ofițați, pemepiștii resemnați, aldiștii delabrați).

Ei bine, toate astea s-au făcut „păs cu păs” în favoarea democrației iohanniene și în defavoarea grosului românilor (câștigarea europarlamentarelor de către liberali, prelungirea contractului de chiriaș la Cotroceni cu încă cinci ani pentru prezidentul lucrului lamentabil făcut în primul mandat, demolarea prin moțiune de cenzură a Cabinetului Dăncilă și preluarea Executivului de niște liberali doar cu numele), dar mult promisa normalitate pentru țară și omul de rând încă n-a apărut.

Sau – mai știi? – pe semne că asta înțeleg prin normalitatea de pe aceste meleaguri președintele reales (cu peste 60 la sută din jumătatea românilor prezenți la urne, ceea ce înseamnă taman 30 a sutădin totalul românilor cu drept de vot) și tovarășii săi: ca disponibilizările, prin înlăturarea adversarilor politici din posturile decizionale și prin comasarea ministerelor, să întărească spusa „Pleacă ai lor, vin ai noștri”, chit că cei mai mulți dintre noii înscăunați se ridică deasupra predecesorilor doar prin oribilul lor fripturism; că neobrăzatele pensii și/sau lefuri ale potentatilor (politrucci hapsâni, nelegiuți și subanalfabeți, procurori ticăloșiți, magistrați corupți, generali izmânari, ciocoi unși cu toate alifiile necinstei) să fie tot mai insistente arătate cu degetul de ofuscații cârmuitori ai momentului, dar nimeni dintre ei să nu întreprindă nimic concret întru stăvilirea/demantelarea acestui uriaș jaf național „cu legea-n mână” (că, de, aldeăștia sunt atotputernicele roțițe ale statului paralel... cu presantele

trebuințe ale milioanele de nevoiași); că jenantele eforturi ale orbanștilor nu se îndreaptă spre actul propriuzis de guvernare (investiții, sănătate, educație, dublarea alocațiilor pentru copii, majorarea pensiilor, infrastructură etc.), adică spre obiectul de activitate pentru care își încasează lefurile, ci spre marota politică a alegerilor anticipate și a desemnării primarilor în două tururi, deși ei înșiși conștientizează (mă rog, nu toți) că respectivele obiective nu sunt câtuși de puțin prioritare în acest moment pentru țară și că înfăptuirea amândurora este practic imposibilă, atâta timp cât noua majoritate parlamentară pesedistodemeristă se opune anticipatelor și atâta timp cât primarilor liberali le surdă alegerile locale într-un tur.

Da, căci toți primarii în funcție vizează un nou mandat prin relațiile statornicite și prin cetățenii câștigați de partea lor, așa că-i lasă rece teoria demo(no)cratică a slabei reprezentativități printr-un singur tur de scrutin...

Aceasta fiind nătâng-râioasa politică a lib-

eralilor iohanniano-orbanieni, năstrușnicele declarații ale lui Rareș Bogdan sau „batistuța”, cum îl alintă realizatorul emisiunii „Starea nației”, nu puteau să fie decât după chipul cețos și puțină înțelepciune a acestei formațiuni.

Mai exact, îndată după ce s-a văzut în Parlamentul European și apoi prim-vicepreședintele Partidului Național Liberal (PNL), fostul jurnalist de trâncăneli la nesfârșit (unde-i sunt investigațiile?) a făcut cunoscut la diferite canale de tembelizare în masă că, aidoma lui Ludovic Orban în urmă cu vreo doi ani, este categoric împotriva primirii traseiștilor de către peneliști și că dacă, totuși, se va întâmpla acest lucru, atunci el își va da demisia!

Între timp liberalii au înghițit o droaie de „broaște râioase”, iar „batistuța” nici pomeneală să-și onoreze promisiunea făcută nu cu mult timp în urmă. Dimpotrivă, ulterior a încercat să dreagă busuiocul și să pozeze în victimă, ba chiar în erou de mucava cu întrebarea: „Credeți că-i ușor să treci prin așa

ceva?”. Sigur, nu-i ușor nici să înghiți asemenea vietăți, de altminteri mai folositoare ca majoritatea politrucilor, și nici să tratezi cu cele care urmează să fie înghițite...

Treaba asta cu înghițitul broaștelor râioase îmi aduce aminte de splendida poveste Cei trei pitici din pădure a fraților Grimm, în care fata rea și proastă (sora vitregă a înzestratei oropsite) este blestată de unul dintre piticii dezamăgiți de ea, ca după fiecare vorbă rostită să-i iasă din gură o broască râioasă, astfel hidoșenia ei moral-spirituală fiind de neascuns.

La liberalii orbanieni lucrurile stau de-a-ndoaselea: ei înghit broaște râioase, vasăzică se dau de ceasul morții să ascundă de alegători mizeriile politice din care speră ca mai târziu să tragă foloase.